

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7To/22/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010522
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2324010522.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. A., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 17.11.2025 pod sp. zn. OT/76/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 30.04.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX v B.,
trvale bytom: C., D. E. C. XXX/XX,

u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“) s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 53 ods.1, ods.2 Trestného zákona, trest domáceho väzenia vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 3 Trestného zákona je obžalovaný povinný :

- denne v čase od 00.00 hod. do 24.00 hod. s výnimkou výkonu práce na základe pracovnej zmluvy alebo inej pracovnej činnosti vykonávanej v súlade so Zákonníkom práce a s výnimkami nevyhnutne potrebného času na premiestnenie sa do a z miesta výkonu tejto pracovnej činnosti na základe určenia probačného a mediačného úradníka, zdržiavať sa vo svojom obydli na adrese: F. XXXX/XX, C., vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov; prípadne na inej adrese, ktorú obžalovaný oznámi probačnému a mediačnému úradníkovi, a ktorá bude zároveň spĺňať podmienky podľa § 53 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona,
- viesť riadny život,
- podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami podľa zákona č. 78/2015 Z.z.

Podľa § 53 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 3 Trestného zákona sa ukladá obžalovanému počas výkonu trestu domáceho väzenia obmedzenie spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia. Podľa § 53 ods. 5 Trestného zákona po dobu výkonu trestu domáceho väzenia môže obžalovaný opustiť svoje obydlie len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka a len z naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas. Tento čas sa započítava do výkonu trestu.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v cestnej premávke na dobu 3 (troch) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta bol obžalovaný A. A. uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 28.04.2024 v čase približne o 23.02 hod., v meste C., B. G. H., pred bytovým domom číslo X, po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, ako vodič viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia, evidenčného čísla I. XXX J., kde bol predpísaným spôsobom zastavený hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Močenok, a bol vyzvaný na predloženie dokladov potrebných na vedenie a prevádzku motorového vozidla, ako i k dychovej skúške prístrojom, a pri podrobení sa dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov s prístrojom AlcoQuant 6020 plus, mu dňa 28.04.2024 v čase o 23.02 hod. bola nameraná hodnota 0,88 mg/l etanolu v dychu pod číslom merania 807, a pri opakovanej skúške dňa 28.04.2024 mu v čase o 23.18 hod. bola nameraná hodnota 0,87 mg/l etanolu v dychu pod číslom merania 808.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 53 Trestného zákona trest domáceho väzenia vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 53 ods. 3 Trestného zákona súd v rámci trestu domáceho väzenia nariadil kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 53 ods. 3 Trestného zákona uložil obžalovanému po dobu výkonu trestu domáceho väzenia povinnosť:

- zdržiavať sa v obydľí na adrese F. XXXX/XX, C., vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov; prípadne na inej adrese, ktorú obžalovaný oznámi probačnému a mediačnému úradníkovi, a ktorá bude zároveň spĺňať podmienky podľa § 53 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, a to:
- počas pracovných dní v čase od 00:00 hod. do 05:30 hod. a od 22:00 hod. do 24:00 hod.,
- pričom je povinný viesť riadny život a
- podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami.

Podľa § 53 ods. 5 Trestného zákona po dobu výkonu trestu domáceho väzenia umožnil obžalovanému opustiť obydľie len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka, a len z naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas; uvedené zahŕňa povinnosť dostavovať sa na predvolanie pred orgány činné v trestnom konaní a na súd, ako aj cestu do a z práce v prípade zmeny práce. Tento čas sa započítava do výkonu trestu.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 (troch) rokov.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu č.l. 170-176 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta, a to výlučne proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

V písomnom zdôvodnení odvolania po citácii výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu, jeho odôvodnenia ako i zákonných ustanovení §§ 34, 61 Trestného zákona s poukazom na výsledky publikácie znaleckého ústavu inštitútu forenzných medicínskych expertíz k stupňom opitosti uviedla, že stupeň opitosti páchatel'a je potrebné vždy zohľadňovať v rámci skúmania závažnosti spáchaného prečinu, a mal by byť zohľadnený aj pri individualizácii trestnej sankcie.

Ďalej uviedol, že je potrebné si uvedomiť, že za daných okolností sa motorové vozidlo v rukách takto alkoholom ovplyvneného páchatela mení na zbraň a táto je v zásade neovládateľná, resp. neovládateľná v dostatočnom rozsahu. Riziko spôsobenia škody či ublíženia na zdraví, resp. ešte ďaleko horšieho následku je potom v takom prípade mimoriadne vysoké a pokiaľ obvinený vedomí si takéhoto rizika, sa toto rozhodol dobrovoľne podstúpiť, je povinný znášať následky z toho plynúce.

Má za to, že trest domáceho väzenia za daných vyššie uvedených okolností je trestom, ktorý nie je v súlade so zásadami ukladania trestov definovaných v ustanovení § 34 odsek 1 Trestného zákona a nasl. Má zato, že krátky nepodmienečný trest odňatia slobody by vyššie uvedené požiadavky jednotlivých zásad ukladania trestov nepochybne naplnil. Okrem iného poukázal aj na neprimerane miernu výšku trestu domáceho väzenia v trvaní 4 mesiace. Je potrebné prihliadnuť i na trestnú a priestupkovú minulosť obvineného, kde je zrejmé, že takéto konanie nebolo ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu života.

Nie je namieste ukladať prísne sankcie iba pri poruchovom následku trestného činu, pretože v prípade dopravných nehôd pod vplyvom alkoholu s tragickými následkami sú tieto už nezvratné a žiadny, teda ani prísny trest vodičovi nenahradí ujmu, ktorú už spôsobil poškodeným pozostalým. Pri prísnejších trestoch v prípade ohrozovacieho trestného činu podľa § 289 Trestného zákona tieto naopak môžu viesť k tomu, aby si vodič svoju chybu dostatočne uvedomil a už ju nikdy nezopakoval, teda môže byť naplnená preventívna funkcia trestu vo vzťahu k ďalšej trestnej činnosti s nezvratnými následkami.

Taktiež poukázal aj na potrebu generálnej prevencie, pričom tá spočíva vo výchovnom pôsobení trestu na ostatných členov spoločnosti a uskutočňuje sa prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa trestom zabráni páchatelovi v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým nepochybne najavo i ostatným členom spoločnosti, aké správanie je nežiaduce, proti čomu je zameraný Trestný zákon, a tak možno ovplyvňovať ich pozitívnu hodnotovú orientáciu. Trest má pôsobiť na spoločenské okolie páchatela, pretože i páchatel pôsobí trestným činom na svoje okolie. V rámci generálnej prevencie pôsobí trest len svojimi psychickými účinkami. Disproporcie vo vzájomnom vzťahu medzi generálnou a individuálnou prevenciou môžu viesť k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, keď uložený trest nepovažuje za spravodlivý ani spoločnosť, či páchatel, a to či už ide o trest príliš zhovievavý alebo prehnane prísny. (pozri str. 294, Mencerová, 1. a kol. Trestné právo hmotné. Všeobecná časť. 2. aktualizované a prepracované vydanie. Šamorín: Heuréka, 2015)

Okrajovo tiež poukázal tiež na pretrvávajúci trend v náraste počtu trestných činov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1 Trestného zákona, kde napriek ich dostatočnej medializácii nedochádza k poklesu páchania daného trestného činu (možno poukázať aj na Zhodnotenie stavu zákonnosti a dokazovania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona a trestného činu usmrtienia podľa § 149 odsek 4 odsek 5 Trestného zákona, ktoré je zverejnené na webovom sídle Generálnej prokuratúry SR (F.- K.- XXXX.XXXX), z ktorého je okrem iného zrejmé, že účinným prostriedkom na zníženie uvedených trestných činov by mohlo byť tiež sprísnenie návrhových opatrení trestov zo strany prokurátorov.

Súdom uložený trest považuje vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody za neprimerane mierny, v rozpore s ustanovením § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle ustanovenia § 321 odsek 1 písmeno d), písmeno e), odsek 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta vo výroku o treste a aby v zmysle ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil primeraný a zákonný trest.

Obžalovaný odvolanie proti rozsudku nepodal, k odvolaniu prokurátora sa bližšie písomne nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne KP Trnava a obžalovaného.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolaniu okresnej prokuratúry vyhovieť s poukazom na písomné odôvodnenie odvolania a jeho právne závery.

Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukazoval na to, že je si vedomý spáchania skutku no má záujem viesť riadny život.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku Okresného súdu Galanta proti obžalovanému v napadnutej časti výroku o treste odňatia slobody a dospel k záveru, že podané odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry je dôvodné len čiastočne.

Odvolací súd v prvom rade uvádza, že predmetnou trestnou vecou sa už zaoberal, keď svojím predchádzajúcim uznesením pod sp. zn. 3To/55/2025 zo dňa 02.06.2025 zrušil prvý rozsudok okresného súdu zo dňa 03.02.2025 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a to z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, ktoré spôsobovalo nepreskúmateľnosť predmetného rozhodnutia. Odvolací súd okresnému súdu vytkol, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu nevenoval dostatočnú pozornosť zákonným kritériám pre ukladanie trestov, nevyhodnotil v potrebnom rozsahu osobné pomery obžalovaného, jeho trestnoprávnu minulosť, možnosti nápravy a absentovalo aj komplexné posúdenie účelu trestu v rovine individuálnej a generálnej prevencie.

Zároveň odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí okresnému súdu poskytol jednoznačné usmernenia pre ďalší procesný postup, pričom mu uložil povinnosť doplniť dokazovanie predovšetkým vo vzťahu k osobe obžalovaného, aktualizovať relevantné dôkazné prostriedky dokumentujúce jeho osobné, rodinné, pracovné a majetkové pomery, zabezpečiť aktuálne údaje z registra trestov, registra priestupkov, správ o povesti a vykonať ďalšie šetrenia, vrátane preverenia podmienok prípadného využitia alternatívnych sankčných mechanizmov prostredníctvom predbežného šetrenia v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom. Súčasne odvolací súd zdôraznil potrebu aplikácie zásad ukladania trestov vyplývajúcich z § 33a a § 34 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, vrátane zváženia možnosti uloženia trestu nespojeného s výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody, pokiaľ by pre takýto postup boli splnené zákonné predpoklady.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúceho konania dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení a v naznačenom smere odstránil vytýkané nedostatky. Okresný súd doplnil dokazovanie v rozsahu požadovanom odvolacím súdom, zadovážil aktuálne dôkazy vzťahujúce sa k osobe obžalovaného a tieto následne podrobil náležitému hodnoteniu, a to nielen vo vzájomných súvislostiach, ale aj vo vzťahu ku kritériám významným pre rozhodovanie o druhu a výmere trestu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd sa dôsledne zaoberal osobou obžalovaného, jeho doterajším spôsobom života, trestnoprávnou minulosťou, správaním po spáchaní skutku, ako aj možnosťami jeho resocializácie a nápravy. Rovnako prihliadol na všetky zákonom požadované okolnosti uvedené v § 34 Trestného zákona, teda najmä spôsob spáchania činu, jeho následky, formu zavinenia, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj osobné pomery obžalovaného a tiež okresný súd pri novom rozhodovaní dôsledne rešpektoval aj zásady ukladania sankcií zakotvené v ustanovení § 33a Trestného zákona, ktoré predstavujú základné interpretačné a aplikačné pravidlá moderného sankčného systému a reflektujú aktuálne smerovanie trestnej politiky smerujúce k individualizácii trestania a preferencii primeraných, neprehnane represívnych zásahov do práv páchatela.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri rozhodovaní nevychádzal výlučne z represívneho účelu trestu, ale dôsledne posudzoval aj jeho primeranosť vo vzťahu k povahe a závažnosti spáchaného trestného činu, osobe obžalovaného a jeho osobným pomerom. Súd prvého stupňa zároveň prihliadol na individuálne okolnosti prípadu, doterajší život obžalovaného, jeho možnosti nápravy a resocializácie, čím rešpektoval požiadavku individualizácie sankcie v zmysle § 33a ods. 2 Trestného zákona.

Rovnako je zrejmé, že okresný súd sa zaoberal aj otázkou primeranosti druhu ukladaného trestu a v súlade s princípom subsidiarity prísnejších sankcií vyhodnocoval, či účel trestu nemožno dosiahnuť menej invazívnym spôsobom. Tým rešpektoval zásadu vyjadrenú v § 33a ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorej tam, kde postačuje menej citelná sankcia, nemožno ukladať sankciu zasahujúcu páchatela intenzívnejšie, osobitne sankciu spojenú so zásahom do osobnej slobody, pokiaľ účel trestania možno dosiahnuť miernejším spôsobom.

Súčasne odvolací súd nezistil, že by uložená sankcia vykazovala znaky neprimeranej tvrdosti alebo neodôvodnenej represívnosti. Naopak, okresný súd pri ukladaní sankcie zachoval primeranú rovnováhu medzi požiadavkou ochrany spoločnosti, individuálnou prevenciou, možnosťou nápravy obžalovaného a zásadou humánnosti trestania, pričom rešpektoval aj požiadavku zachovania ľudskej dôstojnosti páchatela a proporcionality trestnoprávneho zásahu. Uložený trest preto nemožno považovať za krutý, neprimeraný alebo odporujúci účelu sankčného systému v zmysle § 33a Trestného zákona.

Odvolačný súd preto konštatuje, že okresný súd v ďalšom konaní nielen rešpektoval záväzný právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ale zároveň odstránil nedostatky, ktoré viedli k zrušeniu jeho predchádzajúceho rozhodnutia. V dôsledku doplneného dokazovania a následného komplexného vyhodnotenia všetkých rozhodných skutočností už napadnuté rozhodnutie netrpí vadami nepreskúmateľnosti a jeho odôvodnenie v jeho základných črtách spĺňa požiadavky ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď poskytuje dostatočný skutkový i právny základ pre prijaté závery vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 34 Trestného zákona účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatelom, jeho náprava, ako aj pôsobenie na ostatných členov spoločnosti, aby sa zdržali páchania trestnej činnosti, pričom trest má zároveň vyjadrovať morálne odsúdenie protiprávneho konania.

Ukladanie trestu musí rešpektovať zásadu jeho individualizácie a primeranosti, pričom neprimerane mierny trest je rovnako v rozpore so zákonom ako trest neprimerane prísny.

V súlade s ustálenou judikatúrou je potrebné prihliadať na povahu a závažnosť činu, mieru zavinenia, spôsob jeho spáchania, následky, ako aj na osobu páchatela a možnosti jeho nápravy.

Odvolačný súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou prokurátora v tom, že účinky alkoholu na ľudský organizmus, najmä na schopnosť bezpečne viesť motorové vozidlo, patria medzi všeobecne známe skutočnosti vyplývajúce zo všeobecných vedeckých poznatkov, medicínskych záverov, ako aj dlhodobých poznatkov aplikačnej praxe, ktoré nie je potrebné osobitne dokazovať. Je nepochybné, že alkohol zásadným spôsobom ovplyvňuje psychické a fyzické schopnosti človeka, najmä schopnosť vnímania, reakčný čas, koordináciu pohybov, schopnosť správne vyhodnocovať dopravné situácie a prijímať primerané rozhodnutia, pričom miera tohto negatívneho vplyvu sa spravidla zvyšuje so stúpajúcou hladinou alkoholu v organizme.

Z uvedeného dôvodu je súd oprávnený uvedené všeobecne známe skutočnosti zohľadniť pri hodnotení stupňa závažnosti konania páchatela, miery jeho zavinenia a pri úvahách o druhu a výmere trestu. Osobitný význam tieto skutočnosti nadobúdajú v prípadoch výraznej až extrémnej miery alkoholového ovplyvnenia, keď hladina alkoholu dosahuje také hodnoty, ktoré už objektívne predstavujú mimoriadne vysoké riziko vzniku závažných následkov pre život, zdravie a majetok ostatných účastníkov cestnej premávky. V takýchto prípadoch nemožno abstrahovať od zvýšenej miery spoločenskej škodlivosti konania, ktorá odôvodňuje aj výraznejší represívny zásah zo strany štátu.

Odvolačný súd v tejto súvislosti uvádza, že v prípadoch extrémnych foriem opitosti, najmä ak ide o mimoriadne vysoké hodnoty alkoholu v organizme, spojené s nebezpečným spôsobom jazdy, vznikom škodlivých následkov, dopravných nehôd, recidívou, alebo ďalšími významnými príťažujúcimi okolnosťami, by sa stotožnil s potrebou uloženia prísnejších, vrátane nepodmienečných trestov odňatia slobody. V takých situáciách totiž môže prevážiť potreba ochrany spoločnosti a generálnej prevencie nad individuálnymi hľadiskami na strane páchatela, pričom uloženie nepodmienečného trestu môže predstavovať jediný primeraný a účinný prostriedok reakcie štátu.

Na druhej strane však trestné právo vychádza zo zásady individualizácie trestu a nemožno automaticky stotožňovať každé vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu s nevyhnutnosťou uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Každý prípad je potrebné posudzovať individuálne so zreteľom na všetky rozhodné okolnosti, najmä osobu páchatela, jeho doterajší život, spôsob spáchania skutku, mieru ohrozenia chránených záujmov, následky konania a možnosti jeho nápravy.

V posudzovanom prípade však podľa názoru odvolacieho súdu nešlo o situáciu takej mimoriadnej intenzity, ktorá by bez ďalšieho odôvodňovala potrebu uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Hoci konanie obžalovaného nemožno žiadnym spôsobom bagatelizovať a vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu predstavuje vždy závažné porušenie právnych povinností a významné bezpečnostné riziko, konkrétne okolnosti prípadu nedosahovali taký stupeň nebezpečnosti, ktorý by odôvodňoval záver o nevyhnutnosti uloženia prísneho represívneho trestu. Za daného skutkového stavu preto okresný súd postupoval správne, keď pri rešpektovaní zásad individualizácie trestu a primeranosti sankcie nezvolil najprísnejšiu formu trestnoprávnej represie.

V súlade s princípom individualizácie trestu a zásadou subsidiarity represie je nevyhnutné vždy posudzovať konkrétne okolnosti prípadu a osobu páchatela, pričom aj pri vedomí všeobecnej nebezpečnosti tohto druhu trestnej činnosti môže byť účel trestu dosiahnutý aj miernejšími prostriedkami. Odvolačný súd preto vyhodnotil, že napriek vyššej miere spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, ako i to, že skutok spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia za majetkovú trestnú činnosť (§ 213 ods.2 Tr. zákona), nie je za daných okolností nevyhnutné pristúpiť k jeho absolútnej izolácii od spoločnosti, keďže nápravu možno dosiahnuť aj prostredníctvom trestu domáceho väzenia spojeného s ďalšími obmedzeniami, ktoré zabezpečia dostatočný preventívny a výchovný účinok trestu.

Odvolačný súd v tejto súvislosti akcentuje na doktrínálne ustálený princíp subsidiarity represie (ultima ratio), podľa ktorého má byť trest odňatia slobody, najmä vo svojej nepodmienečnej forme, využívaný len v prípadoch, keď iné, miernejšie trestné prostriedky nie sú spôsobilé zabezpečiť splnenie účelu trestu. Tento princíp je pevne zakotvený aj v judikatúre všeobecných súdov, podľa ktorej nepodmienečný trest odňatia slobody predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody jednotlivca a musí byť preto ukladaný s maximálnou zdržanlivosťou a len vtedy, ak nepostačuje podmienečný trest alebo iný druh sankcie.

Z hľadiska teórie trestania odvolací súd prihliadal aj na požiadavku proporcionality trestu, ktorá vyžaduje spravodlivú rovnováhu medzi závažnosťou spáchaného činu (v danom prípade ohrozovacieho) a intenzitou zásahu do základných práv páchatel'a. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že účel individuálnej prevencie možno dosiahnuť aj prostredníctvom trestu domáceho väzenia spolu s uložením ďalších obmedzení a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktoré spája výrazný represívny prvok v podobe čiastočného izolovania od spoločnosti.

Takto uložená sankcia totiž na jednej strane predstavuje reálny zásah do osobnej slobody páchatel'a, keďže významne obmedzuje jeho pohyb, spôsob života a voľnosť rozhodovania, čím naplňa represívnu funkciu trestu a vytvára dostatočný priestor na uvedomenie si protiprávnosti vlastného konania. Na druhej strane však nejde o absolútnu izoláciu páchatel'a od bežného života a spoločenského prostredia, keďže pri zachovaní zákonných podmienok mu umožňuje pokračovať v pracovnom procese, plniť si pracovné povinnosti, zachovať sociálne a rodinné väzby a zároveň vytvárať spoločenské a ekonomické hodnoty.

Odvolačný súd v tejto súvislosti považuje za významné, že moderné trestné právo nesleduje výlučne represívny účel trestu, ale smeruje aj k efektívnej resocializácii páchatel'a a jeho vedeniu k riadnemu spôsobu života. Trest domáceho väzenia tak umožňuje dosiahnuť primeraný balans medzi potrebou ochrany spoločnosti a záujmom na zachovaní pozitívnych sociálnych väzieb páchatel'a. Obžalovaný je síce určitým spôsobom izolovaný a podrobený štátnej kontrole, avšak súčasne zostáva pracovnoprávne a spoločensky aktívny, prispieva svojou činnosťou k tvorbe hodnôt a nepredstavuje výlučne pasívny objekt výkonu trestu.

Na rozdiel od výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, pri ktorom sa páchatel' stáva vo výraznej miere závislým od zabezpečenia jeho potrieb štátom a štát znáša náklady spojené s výkonom trestu, pri treste domáceho väzenia dochádza k napĺňaniu represívnych cieľov spôsobom, ktorý je z hľadiska spoločenského aj ekonomického racionálnejší, pričom zároveň neoslabuje preventívne pôsobenie trestu. Aj z tohto pohľadu považuje odvolací súd uloženú sankciu v podobe trestu domáceho väzenia za primeranú, spravodlivú a zodpovedajúcu modernému chápaniu účelu trestania.

Odvolačný súd však súčasne zistil určité čiastkové nedostatky napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ktoré sa týkali predovšetkým formulácie jednotlivých povinností ukladaných obžalovanému počas výkonu trestu domáceho väzenia, určenia primeranej dĺžky tohto trestu, ako aj absencie ďalšieho potrebného obmedzenia spočívajúceho v zákaze vycestovania do zahraničia počas výkonu predmetného trestu.

Pokiaľ ide o formuláciu povinností spojených s výkonom trestu domáceho väzenia, odvolací súd považoval za potrebné ich spresniť a precizovať tak, aby boli dostatočne určité, vykonateľné a nevzbudzovali interpretačné pochybnosti pri následnom výkone trestu a kontrole jeho dodržiavania zo strany príslušných orgánov. Pri ukladaní trestu domáceho väzenia je totiž nevyhnutné, aby rozsah obmedzení a povinností bol formulovaný jednoznačne a poskytoval dostatočný právny rámec pre jeho praktickú realizáciu.

Rovnako odvolací súd dospel k záveru, že bolo potrebné korigovať aj samotnú dĺžku uloženého trestu domáceho väzenia tak, aby intenzita sankcie plne zodpovedala všetkým okolnostiam prípadu, vrátane charakteru spáchaného skutku, osoby obžalovaného, jeho pomerov, možností nápravy, ako aj požiadavke primeranosti a individualizácie trestu v zmysle § 34 Trestného zákona. Súčasne krajský súd považoval za potrebné doplniť aj obmedzenie spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia, keďže takéto opatrenie prirodzene nadväzuje na účel a spôsob výkonu trestu domáceho väzenia a posilňuje reálnu kontrolovateľnosť výkonu uloženej sankcie.

Odvolačný súd preto pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol. Takto novoupravené uložený trest domáceho väzenia vo výmere šesť mesiacov spolu s presne špecifikovanými povinnosťami a obmedzeniami, zákazom vycestovania do zahraničia a trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu troch rokov považuje odvolací súd za trest zákonný, primeraný a spravodlivý. Takto uložená sankcia podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne zohľadňuje všetky zákonné kritériá pre ukládanie trestov, rešpektuje zásady vyjadrené v § 33a a § 34 Trestného zákona a primerane reaguje

na povahu a závažnosť spáchaného skutku. Súčasne naplňuje represívnu, preventívnu aj výchovnú funkciu trestu a vytvára dostatočné predpoklady pre nápravu obžalovaného bez potreby použitia prísnejšej formy trestnoprávnej represie. Začiatok formulára
Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.